

Specvlvm Privilegiorum Regularivm In Commvni

Pedro <de los Angeles>

Coloniæ Agrippinæ, 1681

§. III. Poßitne Episcopus cum limitatione regulares approbare? vel illis idoneis repertis, approbationem non impertiri?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61715](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61715)

tractat. 5. disputat. 13. sect. 2. num. 856.
 Qui etiam cum prædictis authoribus
 alleit, non requiri approbationem
 Episcopi in confessario, pro confes-
 sionibus monialium Episcopo subje-
 ctarum; sed solum Prælati Confessa-
 rij licentia, & approbatio: quia ex ju-
 re, & privilegiis antiquis solum hoc
 requirebatur in confessario regulari,
 pro audiendis confessionibus om-
 nium fidelium utriusque sexus: sed
 Concilium solum addit, requiri ap-
 probationem Episcopi pro sæculari-
 bus ipsi subjectis, non pro religiosis:
 ergo pro illis relinquit jura, & privi-
 legia antiqua in suo robore. Quod
 probabile judicamus, loquendo de
 monialibus alterius, vel ejusdem or-
 dinis, cum confessario, Episcopis sub-
 jectis; non de monialibus alterius or-
 dinis subjectis regularibus; nisi ab ea-
 rum prælatis obtineatur licentia:
 propter ea, quæ hoc puncto §. 6. di-
 cemus, loquentes de contentibus
 alterius Ordinis religiosis.

§. III.

*Positne Episcopus cum limitatione re-
 gulares approbare? vel illis idoneis
 repertis, approbationem non
 impertiri?*

Graviter ^{60.} **D**uplicem gravissimam dif-
 ficultatem tangit hæc titu-
 lus. Quam libuit ex professo exami-
 nare. Et à secunda incipiendo, quæri-
 tur, an regulares apti & idonei, præ-
 sentati Episcopo, si ab eo, ex odio, aut

mala voluntate, aut ex alio pravo af-
 fectû, non fuerint admisi, nec ap-
 probati ad confessiones, possint ipsi
 sæcularium confessiones audire, ac
 si essent de facto approbati? Et sup-
 ponimus, in hoc graviter peccare
 Episcopum contra justitiam, si abs-
 que justa causa ad confessiones per-
 tinente, idoneum regularem à suo
 prælato præsentatum reprobarer, aut
 approbationem non impertiretur.
 Nam approbatio, ut diximus, pertinet
 ad ordinem justitiæ, ad quam jus ha-
 bet expositus, ut si reperiat idoneus,
 ei approbatio conferatur: contra
 quod agit Episcopus denegans illi
 approbationem, ob inordinatum ad
 religionem affectum. Unde & ipsi
 religioni, & prælatis ejus injuriam
 irrogat. Colligitur autem Episcopum
 ex malevolentia, non ex jure denega-
 re approbationem, si contra regula-
 res soleat jacere convitia, si religionis
 institutum vituperet, si publice, aut
 secretè religionis detrahat, si ni-
 mius est in examine, qui circa alios est
 forte remissus, si cum tali scientia,
 aut peritia repertum alium Sacerdo-
 tem sæcularem, vel regularem alte-
 rius ordinis approbaverit, vel aliis si-
 milibus signis, raro in Dominis E-
 piscopis, qui perfectionis statum pro-
 fitentur, repertis: sed quia homines
 sunt, possunt obliquis affectibus re-
 torqueri. Quæritur ergo, an si in his,
 & similibus casibus denegent Epi-
 scopi injustè, regularibus appropria-
 tionem, ipsi audire possint confessiones
 sæcularium?

Negans
sententia
posse
regula-
res inju-
ste non
appro-
batos,
confes-
siones
sæcula-
rium au-
dire.

61. Prima sententia est negativa. Et probatur primo: quia sub conditione positum, nihil operatur ante illius adventum. *Cap. si pro se. 13. de re scriptis in 6. ita quod conditio debeat in forma specifica poni, & non sufficiat, quod per æquipollens ponatur, l. qui heredi. §. l. Marius ff. de cond. & demonstrat.* Sed Sacerdotes, etiam regulares non possunt sæcularium confessiones audire, nisi sub hac conditione, quod prius ab Episcopo sint iudicati idonei, & ab eo approbationem accipiant, ut constat ex decreto Concilij Tridentini. *supra hoc puncto §. 1. relato: ergo, &c.* Secundo: quia quando aliquid requiritur, ut de substantia, & essentia alicujus actus, in iustitia negantis, seu iustitia petentis, non possunt illud supplere, ut patet in eo, quod contingit in Sacramento Baptismi, aut Pœnitentiæ, quæ minime valide reciperet, qui etiam ritè dispositus ad ea accederet, si minister ex odio, aut alio pravo affectu, aut formam essentialem, aut intentionem debitam non apponeret: quia hæc sunt de essentia illius Sacramenti, quæ per injuriam negantis, vel iustitiam petentis suppleri non possunt: sed ut regularis valide audiat sæcularium confessiones, petit tamquam essentiale Concilium, quod ab Episcopo sit approbatus: ergo injuria negantis, aut iustitia petentis, hoc essentiale suppleri non potest, proindeque valide non poterit ad audiendas confessiones accedere. Atque ita docent Joannes Sanctius, in *select. disp. 48. num. 16.* Bordon. *tom. 1. resolut. 36. num. 4.* Lugo de *Pœnit. disp. 21. nu. 52.* Diana

4. p. tract. 4. resolut. 200. & p. 8. tract. 1. resolut. 85. Dicastillo de *Pœnit. disp. 10. dub. 9. n. 168.* Suarez *disp. 8. de Pœnit. sect. 5. num. 18.* Coninch. *disp. 8. de Sacrament. dub. 7. n. 28.* Filiutius *p. 1. tract. 7. cap. 9. n. 157.* Barbol. de *officio, & potest. allegat. 25. num. 8. & 27. & alij.*

62. Secunda sententia est affirmativa. Quæ probatur primo: quia conditio injuste impedita per tertium, cujus interest, legitime habetur pro impleta, *l. si Titius. ff. de conditionibus, & demonstrat.* Et juxta regulam *66. juris. cum non fiat per eum, ad quem pertinet, quo minus conditio impletur, haberi debet perinde ac si impleta fuisset.* Et juxta *cap. licet. de regularib. licentia legitime petita, habetur pro obtenta, licet fuerit negata:* Ergo hujusmodi religiosus presentatus, & sine iusta causa ab Episcopo rejectus, habetur pro approbato ab illo. Per quod patet ad omnia in oppositum adducta. Approbatio enim Episcopi realis, vel à jure præsumpta, est quæ requiritur, ut essentiale ad confessiones sæcularium in regularibus, quæ certe de facto ab eis apponitur, quando ritè presentantur, & injustè rejiciuntur. ¶ Nec valet dicere: id etiam verificari posse in sæcularibus Sacerdotibus; quod Episcopo presentati, & ab eo injustè repulsi, possent audire confessiones sæcularium. Sed est dispar ratio: quia regulares à Pontifice habent jurisdictionem, à quo solum petitur in eis approbatio Episcopi debita, ut diximus: maxime secundum jura, & privilegia infra alleganda. Quibus non funguntur clerici, qui ab Episcopo &

Si Episcopus regulares idoneos non approbet, an ipsi nihilominus possint sæcularium confessiones audire?

E e e

juris.

Jurisdictionem, & approbationem debent recipere: quibus, proinde, licet injuste denegetur approbatio, injuste non denegatur jurisdictio; quia hæc non pertinet ad ordinem justitiæ, sed ad ordinem gratiæ.

Ex diversis privilegiis in jure infertis id ipsum probatur 63. Secundo probatur dicta sententia, ex Clementin. *Dudum. de sepulturis*. ubi dicitur, quod si Episcopus ex odio, aut mala voluntate noluerit regulares idoneos approbare, possunt ipso jure confessiones sæcularium audire, perinde, ac si essent approbati. Et Bonifacius VIII. in *Extravaganti super Cathedram. de sepulturis* §. *Quod si forte jam dicti prælati*. Concedit religiosis, ut possint de facto audire confessiones fidelium, quando legitime præsentati coram Episcopo, ipse non vult eos approbare, & admittere absque justa causa. Et idem concessit Leo X. in Concilio Lateranensi Minoribus, in quadam constitutione, quam referunt *Quaranta verbo privilegia regular.* & Paulus Piafetus in *sua praxi Episcop. part. 2. cap. 3. n. 40.* Quod Joannes XXII. in *Extravag. Frequentes. de judiciis*, concessit Augustinianis, & Carmelitis, extendens ad eos concessionem factam in *Clementin. Dudum. de sepulturis*.

Solutio contrariæ opinionis 64. Sed dicunt adversarij, hæc omnia privilegia revocata fuisse per Tridentinum, in quo petitur in regularibus approbatio Episcopi, pro sæcularium confessionibus, non obstantibus quibuscumque privilegijs in contrarium. ¶ Ad hoc ferè omnes auctores infra pro ista sententia adducendi respondent, supradicta privilegia revocata non esse per Tri-

dentinum: quia non tam privilegia, quam jura sunt, & leges in corpore juris insertæ. Privilegia autem inserta in corpore juris, per subsequentem dispositionem non revocantur, nisi de illis expressa mentio fiat, ut diximus supra *l. 2. n. 40.* Quod tamen in Tridentino non datur; sed clausula generalis: *non obstantibus, &c.* Quæ non sufficit ad derogandum privilegijs, in corpore juris insertis. Maxime si concessa sint à Concilio Generali, ut est illud Leonis X. ¶ Sed hæc solutio non placet; quia alias modo possent regulares, quod ante Tridentinum poterant, sine præsentatione coram Episcopo, sine examine illius, aut illius juxta approbationem, sæcularium confessiones audire, quod nemo audebit dicere. Quod sequitur manifestè ex Doct. in horum Doctorum. Nam ex *Clementin. Dudum. & Extravaganti: Super cathedram*, & alia *extravaganti Inter cunctas*, poterant regulares à suis prælatis præsentati, & approbati, absque approbatione Episcoporum sæcularium confessiones audire, ut *num. 42.* diximus. Si ergo hæc privilegia, quia inserta in corpore juris non revocantur à Tridentino per illam clausulam: *non obstantibus, &c.* cum alibi aut aliâ clausulâ, faciente illorum expressam mentionem revocata non sint, adhuc modo in suo robore persistent. ¶ Sed non ita res se habet: quia licet non censetur aut Concilio Generali, aut juri communi per generalem clausulam, nisi de illis fiat expressa mentio, derogari, ut diximus *loco citato*: hoc intelligitur quando Pontifex, vel

Con-

Concilium extra jus commune, per novam privilegij concessionem, bullam, aut dispositionem particularem, vel etiam legem extra corpus juris communis latam, aliquid contrarium juri communi indulget, aut disponit. Secus autem quando Pontifex, aut Concilium, legem generalem condit: quia per hoc legem anteriorem communem contrariam censetur tollere, etiam illius non facta expressa mentione, ut supra cap. 2. num. 44. diximus, & tractat. 11. de legib. cap. 4. numer. 13. quia Princeps censetur juris communis notitiam habere, cap. 1. de Constitutionib. in 6. Et quia Concilium Concilio derogare potest, & jus commune novum, juri veteri communi, sine obstantiis; eo quod prius jus non ligat manus subsequentiis; nec vetus Concilium est majoris virtutis, quam novum; nec minori diligentia, maturitate, & discussione conceditur unum, quam alterum, tam in construendo, quam in destruendo.

Prædicta privilegia non esse per Tridentinum revocata, ostenditur.

65. Verum ex alia parte, non videntur jura, & privilegia numer. 63. relata, abrogata per Concilium Tridentinum, quantum ad id, pro quo illa adduximus. Tum: quia jus illud antiquum loquitur de casu particulari, nimirum quando religiosus legitime præsentatur, idoneus reperitur, & absque justa causa repellitur: jus autem novum Tridentini loquitur in generali, & consequenter hoc illi non derogat: sed verificatur ex illa regula juris in 6. generi per speciem derogatur. Quam Glossa, & communiter Doctores in cap. Quamvis, de Præ-

bendam in 6. & c. 1. de constitutionibus eodem lib. intelligunt, etiam si species antecedit. Tum etiam: quia quantum fieri potest, debet ista abrogatio legum vitari, cap. cum delectus. de consuetudine, eo quod correctio legum est odiosa: ob idque non extendenda, sed limitanda, & restringenda, quæ à jure exorbitant, ut diximus tract. 11. de legib. cap. 4. n. 13. & ideo si leges verosimili ratione, aut bona conjectura possunt conciliari, non est admittenda correctio juris, ut ibidem num. 14. diximus: quia conciliari possunt dicendo, jus antiquum loqui in casu particulari, & jus novum in generali, cum exceptione tacita illius casus particularis, nisi illius faciat expressam mentionem. Hoc in præsentem contingit, quia Tridentinum loquitur in generali: nullus confessiones secularium audiat, non approbatus ab Episcopo. Quod conciliari potest cum juribus antiquis, excipiendo casum particularem, de quo illa loquuntur, quia hujus conciliationis jurium, & interpretationis datur optima ratio. Quia Concilium per illud decretum intendit, quod regulares submittantur Episcopo, à quo alias exempti erant, quoad audiendas confessiones secularium, & illis quoad examen subiciantur, ut Episcopus noscat, quibus oves suas committit, & ne eligantur indigni ministri, aut non idonei ad tantum Sacramentum. Quod totum in nostro casu salvatur, in quo regularis subicitur examini, & alias judicatur idoneus, licet ab Episcopo ex pravo affectu non approbatur: ergo non est credibile vo-

Eeee & luisse

Aluisse Concilium, revocare illa jura,
 de hoc casu particulari loquentia,
 Episcopi fovendo passionem, & erga
 regulares malevolentiam. Unde hanc
 resolutionem tenent Illustrissimus
 Dominus Magister Arauxo in *Deci-
 sionib. moralib. tractat. 1. quest. 8. sect. 2.
 numer. 10.* Vidal. *titul. jurisdic. inquisit.
 6. numer. 63.* Pellizzar. *tract. 8. cap. 3.
 numer. 26.* Thomas Hurtad. *part. 2.
 tractat. 12. cap. 1. numer. 188. & num.
 1896.* Portellus *verbo confessor. quoad
 regulares numer. 3.* Antonius à Spiritu
 sancto in *director. regular. tractat. 2.
 disputat. 3. sect. 1. numer. 6. & in director.
 confess. tractat. 5. disput. 13. sect. 7. numer.
 870.* Palaus de Pœnit. *disput. unic. punct.
 18. §. 3. numer. 9.* Navarr. in *manual.
 cap. 27. numer. 264.* Henriquez *lib. 6.
 cap. 6. numer. 4.* Joannes à Cruce *lib.
 2. cap. 6. dub. 1.* Leander de Pœnit. *disp.
 11. quest. 83.* Manuel Rodriguez *qq.
 regular. tom. 1. quest. 51. art. 2. cum suo
 compend. resolut. 32. n. 3.* Layman. *l. 5.
 tr. 6. c. 11. n. 4.* Miranda *quest. 45.
 art. 6.*

Hæc sunt utriusque sententiæ fun-
 damenta, quarum secundam, quæ
 nobis olim satis placuit, libenter mo-
 do amplecteremur, nisi in opposi-
 tum ejus, adeoque in favorem primæ,
 urgeret decretum sanctissimi D. N.
 Papæ Alexand. VII. sub data Romæ
 die 24. Septemb. anno Domin. 1685.
 Etenim inter propositiones illas 45.
 per hujusmodi decretum, ut scanda-
 losas, temerarias, & erroneas à Pontifi-
 ce damnatas, annumeratur una, quæ
 est 13. his verbis. *Satisfacit præcepto
 annua confessionis, qui confitetur Regu-
 lari Episcopo presentato, sed ab eo injuste*

reprobato. Quæ sane propositio (ut
 ex terminis ipsius liquido apparet) in
 nihilo differt ab opinione affirmati-
 va, quam Authores secundæ senten-
 tiæ tuerentur. Cum igitur prædictum
 Alexand. VII. decretum, quoad vim
 obligandi, maneat in suo robore, ut
 constat est his, quæ supra in hoc tract.
part. 1. numer. 7. & 8. omnino videndis,
 diximus non possumus non modo à
 secunda sententia recedere, & pri-
 mam, cui hujusmodi decretum om-
 nino favet, amplecti.

66. Veniamus ad secundam dif-
 ficultatem: an nimirum possit Epi-
 scopus, regulares limitatè approbare,
 ad limitata loca, personas, tempus, &c.
 Absolute affirmat prima sententia &
 sic posse approbare ad solos vitos,
 non ad fœminas, usque dum 40. an-
 nos attingant; posse pro talibus locis,
 approbare non pro aliis; & quoad
 audiendas confessiones in suis Eccle-
 siis, non alibi; ut maneant ad annum
 approbati, & ulterius examinentur:
 quia tamen quoad scientiam regula-
 rem reperiat idoneum, potest illum
 minus aptum judicare ad confesio-
 nes fœminarum usque ad 40. annos,
 vel propter minorem gravitatem, vel
 propter juvenilem aspectum, vel
 propter aliquam suspicionem de illo
 conceptam. Nam his omnibus in-
 spectis, potest Episcopus eum ido-
 neum, vel non judicare: & idem est si
 illum approbet pro hoc loco; pro his,
 aut illis personis, & non aliis, ob
 speciales rationes, quæ illi occurrere
 possunt. Sic Diana 3 parte tract. 2. re-
 solut. 25. & 6. p. tractat. 7. resolut. 61.
 Suarez disp. 28. sect. 7. numer. 19. Lugo
 disp. 270

Posse E-
 piscopum li-
 mitatè
 regulares
 res ap-
 probare,
 aliqui
 dicant.

disp. 27. sect. 3. numer. 57. Dicastillo disput. 10. dub. 9. numer. 286. Mendo disput. 22. cap. 3. n. 54. & 55. Fagund. 2. precept. Eccles. lib. 7. cap. 2. numer. 1. Et dicunt esse communem, atque ita est; sed opposita non minus est communis, ut videbitur.

Ex justa causa ad confessiones perti- nente, potest Episcopus limitare regularem approbare.

67. Secunda vero sententia (cui subscribimus) dicit posse Episcopum ex iuxta causa ad confessiones perti- nente, cum limitatione ad tempus, personas, aut loca, regularem exposi- tum approbare: ut si illum minus pe- ritum ad audiendas verbi gratia, confessiones merca orum reperiat: & ideo pro locis ubi non sunt, aut non concurrunt approbet; vel ad certa duntaxat loca, excludendo alia, in quibus casus difficiliore frequen- ter occurrunt; vel si de ejus vitæ inte- gritate dubitaret, non ex levibus in- diciis; & tunc pro viris, non pro fœ- minis approbaret, vel si eum minus in litteris expertum agnosceret, & ut enixius studio vacaret, solum ad an- num approbare veller, & post annum iterum ad examen revocare. In his, & similibus casibus, in quibus ista cau- sa interveniret, & hæc perti- nens ad confessiones, proculdubio posset, & deberet Episcopus regularem cum limitatione ad tempus, personas, & loca approbare; & sic limita- e appro- batus, nec validè, nec licitè posset confessiones audire, ultra limites suæ approbationis. Quod omnes uno ore concedunt tam supra citati, quam in- fra Doctores citandi.

68. At vero si justa non deur causa, ad confessiones modo dicto expectans, non potest Episcopus, re- gularem cum limitatione ad loca, tempus, & personas approbare. Et si secus fecerit, nihil faciat: & poterit re- gularis ultra limites approbationis validè, & licitè confessiones audire. Ut si regularem quoad scientiam, & peritiam repertum idoneum, quia ju- venis est, non ad fœminas, sed ad vi- ros duntaxat, usque ad 40. annos approbaret: maximè si talis limitatio pro omnibus, vel pluribus, aut fre- quenter absque alia causa daretur, quæ certè in præfenti, est insufficiens, cum innumeros Sacerdotes sæcula- res videamus ad beneficia parochia- lia assumi, cum primum attingant 25. annos, & illis conceditur absque li- mitatione ad vires absoluta appro- batio. Sed numquid minus confiden- dum est de integritate vitæ Sacerdo- tis sæcularis, quam regularis, ut illis post 24. an. facultas audiendi fœmi- narum confessiones concedatur, & istis usque ad 40. denegetur? Fatemur in religionibus aliquibus dari sanctis- simas leges, ut Sacerdotes non nisi provectæ ætatis possint audire con- fessiones fœminarum, ut apud nos 2. part. const. cap. 6. n. 3. ubi pro confes- sionibus mulierum audiendis 33. an- num attingere requiritur, ut cum ma- jori gravitate, & morum integritate hoc ministerium exerceatur. Cæte- rum aliud est, quod religiones statu- unt pro omnibus quæque in suis subditis id, quod perfectius est, & se-

Absque justa causa ad confes- siones perti- nente, nequit Episco- pus limi- tare re- gulares appro- bare.

curius quærun'. Aliud quod aliqui ordinarij faciunt; qui cum sæculares Sacerdotes post 24. annos ad omnes personas approbent; solum pro regularibus dictam limitationem apponunt; quod proculdubio absque justa causa ad confessiones pertinet; fit; maxime, si regulariter, & cum pluribus id exerceatur. Et idem dicimus de limitatione ad suas Ecclesias, ut non possint alibi confessiones audire. Idem de limitatione pro anno, pro his, aut illis locis, data regularibus, qui aliàs quoad scientiam, & peritiam hujus Sacramenti, reperiuntur idonei.

Examen
religio-
forum
quoad
mores,
& vitam
pertinet
ad præ-
latos,
non ad
Episco-
pum.

69. Pro quo nota cum Dicastillo, *disputat. 10. numer. 289. & 270. Delbene tom. 2. cap. 14. sect. 11. numer. 31. Antonio à Spiritu sancto in direct. confess. tractat. 5. disput. 13. sect. 9. n. 877* quod examen & approbatio Episcopi non est delumenda à moribus, & vita religiosorum, sed à litteratura, & scientia. Tum: quia examen, & approbatio quoad illa, pertinet ad Prælatos, quibus incumbit de vita, & moribus religiosos judicare; & Episcopi tuta conscientia possunt in ordine ad approbationem quoad vitam, & mores regularium, approbationi Prælatorum acquiescere: neque ad ipsos pertinet ætatem cum ministerio pensare; cum omnes Parochos post 24. annos ad illud sine limitatione assumant. Et non est minus fidendum religioso tot exercitijs religionis, clausuræ, & correctioni quotidianæ Prælatorum exposito, quam sæculari sacerdoti in sua domo commodè, & libere degenti. Tum etiam: quia in

Concilio Lateranen. si Leo X. in Bulla edita. 9. Decemb. anno 1516. concedit religiosis mendicantibus privilegium, ut per eosdem Episcopus possint sufficiens illi teratura, & aliqua saltem hujus Sacramenti peritia dumtaxat examinari. Unde quando in Tridentino dicitur: Ab Episcopo in peritiam si illis videtur, &c. intelligitur de examine quoad sufficientem dumtaxat litteraturam, & hujus Sacramenti peritiam, ut juramentum se consonent, & unum non dicatur alteri contrarium, cum utrumque conciliari potest. Verum est, quod si Episcopo satis constaret religiosum aliquem non esse in moribus, & vita sufficientem, vel de ejus vi & integritate dubium aliquod prudens haberet, posset approbationem negare, vel cum limitatione illi concedere, vel suspendere concessionem, donec dubium illud cessaret; quia id ex natura rei est annexum muneri Episcopali, ut arceat bonus Pastor omne à suis ovibus nocumentum. Dum autem hoc dubium, aut suspicio prudens non datur, potest Episcopus quantum ad vitam, & mores religiosi, Prælatorum testimonio acquiescere.

70. Probatur ergo assertio *num. 68. proposita. Quia jurisdictio in ordine ad audiendas confessiones sæcularium, non communicatur religiosis ab Episcopo, sed à Summo Pontifice, concedere religiosis privilegia, ut omnium fidelium utriusque sexus ad se venientium confessiones possint audire, quamvis petat judicium Episcopi de idoneitate sacerdotis, & ejus approbationem quantum ad scientiam,*

Resol-
tio no-
stra, ra-
tione, &
autho-
ritate pro-
batur.

etiam, & peritiam huius Sacramenti ergo hac posita, non est in arbitrio Episcopi jurisdictionem limitare ad tales, aut tales personas, aut talia loca, tempora, &c. Quod totum declaravit sacra Congregatio Cardinalium, prout refert Barbosa ad c. 15. ff. 23. Concl. n. 13. Confess. tit. 23. cap. 4. & s. Rodrig. q. 59. art. 8. Miranda q. 45. art. 10. Bordon. resol. 36. n. 23. his verbis: Regulares, qui ad audiendas confessiones idonei, ab Ordinariis locorum, eorumve examinatoribus reperti, & approbati fuerint; generaliter quoque, & indistinctè, absque ulla limitatione temporis, eorumve locorum, aut generis personarum admittantur in diocesi propria: de cetero vero, qui non ad id idonei reperientur, si peti rint se admitti, arbitrio Ordinariorum, relinquatur, ipse cum limitata facultate, prout eisdem Ordinariis magis videbitur expedire, probare, & admittere. Et est quod nos hactenus diximus, & tenent nobiscum Barbosa, Bordon. Deibene, Miranda, Antonius à Spiritu sancto loci citatis. Lezana tom. 1. cap. 19. num. 8. Villalobos tom. 1. tractat. 9. difficult. 53. num. 2. Portel. in dub. regul. verbo, Confessor. numer. 3. Peym. de subdit. quæstione prima, cap. 21. §. 2. Pasqualig. tomo secundo, decis. 500. Bassæu. verb. Confess. 3. numer. 12. Palau tractatu 23. disput. unic. punct. 11. §. 2. num. decimo, Leand. de pœnit. disput. aione 11. quæst. 68. Henricq. lib. 6. de pœnit. cap. 6. num. 8.

§. IV.

An regularis pro una diocesi approbatus, ad audiendas in aliis secularium confessiones, nova indigeat approbatione.

71. **UT** circa hanc gravissimam difficultatem distinctius procedamus, aliqua apud nos certa supponere duximus; ut sic hæc obiter dicta remaneant, quæ etiam pro praxi necessaria sunt, ut postea ad quæstionis resolutionem accedamus. Supponimus ergo primo, regularem in una diocesi absolute approbatum, virtute Bullæ Cruciatæ, aut Jubilæi concedentis ut possint eligere confessarium approbatum, quem voluerint, posse in quacunque Diocesi eius, et si in ea ab Episcopo approbatus non fuerit: quia ex una parte ut confessarius eligatur, solum quod sit ab Episcopo approbatus, exigitur; quod in tali casu invenitur: ex alia non dantur iura, aut Pontificum decreta declarantia, debere esse ab Episcopo, in cuius Diocesi audit confessiones, approbatum, ut dantur in casu nostræ quæstionis de regularibus confessiones audientibus, præciso Bullæ Cruciatæ, & Jubilæi privilegio, absque approbatione Episcopi in cuius Diocesi illas audiunt. Et merito in casu Jubilæi, & Bullæ, de qua modo loquimur, non dantur: alias aut minimum, aut nihil concederet privilegium, si confessarius eligendus debe-

Semel regularis in una Diocesi approbatus, virtute Bullæ Cruciatæ potest ubique in confessorem eligi.